

“Fuck you, Krauts!”

Crònica del dia D des dels ulls del veterà americà
Werner Kleeman, un jueu d'origen alemany.

seva tradició siguin destruïts només per guanyar aquest guerra ridícula”. Així doncs, al final no hi va haver ni 100 unitats per lluitar contra l'aixecament; hi servien sobretot aquells soldats per als quals no s'havia trobat cap més funció en el cos de marines.

Havien de passar gairebé tres dècades fins que els militars recordessin les idees de reformes de temps enrere. El trauma de la derrota no estava oblidat, però estava atenuat quan els Estats Units després de l'atac al World Trade Center s'embranchen en una nova guerra, ara contra un Estat desèrtic de l'Orient Mitjà i un territori muntanyós al costat de l'Hindu Kush.

A l'Iraq els Estats Units van apostar un cop més pel mètode demostrat de la potència de foc. D'aquesta manera, es pot afeblir un exèrcit regular en primera instància; i al cap de disset dies els primers tancs Abrams ja roden per Bagdad. Tanmateix, a una guerrilla que es barreja entre la població civil, no és tan senzill acostar-s'hi. Així, amenaça de repetir-se el desastre del Vietnam, primer a la ciutat iraquiana de Fallujah, i després a l'Afganistan, en la lluita contra els talibans.

El canvi d'estratègia que el general David Petraeus va imposar a Washington contra una gran oposició és un record de les lliçons no apreses del Vietnam. El que s'explica en el manual de camp FM 3-24 per combatre revoltes com a nova lògica d'atac pren un seguit d'elements que els reformadors de l'entorn del general Krulak ja havien desenvolupat. El que fa trenta anys s'anomenava pacificació ara es diu *partnering*.

De tota manera, la pregunta fonamental d'una democràcia en guerra tampoc no la soluciona la nova doctrina: com es dirigeix una guerra contra un enemic que no disposa d'armes avançades però que, en canvi, té una paciència inesgotable? “Vosaltres teniu rellores, nosaltres tenim temps”, diuen que va afirmar un mediador vietnamita a un seu homòleg nord-americà en les negociacions de pau.

De moment encara no s'hi ha trobat resposta.

Jan Fleischhauer

© Der Spiegel

Traducció d'Arnau Figueres

Després de dos dies a la mar arribava la mala notícia: la invasió es posposava. Com a mínim 24 hores, fins que el temporal al canal de la Mànega amaini, si no els paracaigudistes no podran arribar a terra ferma. El silenci s'imposa a la coberta del vaixell americà LST 282. Els soldats furguen a les seves capsetes de tabac resistents a l'aigua per treure un cigarret, potinegen els rosaris, vomiten per la borda i fins i tot, quan no tenen temps d'arribar-hi, al seu casc.

Werner Kleeman tampoc no es troba massa bé. El LST 282, un vaixell de transport americà, bamboleja d'un costat a l'altre i fa pudor de gasolina, oli, suor... Les darreres nits ha hagut de dormir a sota d'un camió, sobre la freda i humida coberta. Però malgrat això, millor allà dalt que a les claustròbiques i estretes bodegues entre quasi 2.000 tones de material bèl·lic i soldats suats.

Vint-i-quatre hores d'espera més! La seva missió té tots els vents en contra: els submarins *U-Boot* de Hitler, els llançamíssils, el suposadament inexpugnable “Mur del Atlàntic”... I ara, a sobre, també mal oratge?

Diumenge, 4 de juny de 1944: el LST 282 és només una de les més de 5.000 embarcacions que formen part de l'operació aliada *Operation Overlord*. És un dels desplegaments de força més grans de la història militar: 9 divisions aliades, 155.000 soldats, 16.000 avions, milions de tones d'equipament... i només és el primer dia.

Kleeman té quasi 25 anys, però es comporta com si fos adolescent. Porta una tireta al nas per protegir-se una ferida de metralla que va sofrir durant una prova d'explosius al campament d'entrenament. La majoria dels qui també són al LST 282 saben que viu a Nova York. Però pocs saben que en realitat és un jueu que es

Werner Kleeman, de 94 anys, viu ara a Nova York.

A l'esquerra, dues imatges de Werner Kleeman amb l'uniforme de soldat americà. A continuació, imatge del camp de Dachau, on estigué presoner.

va criar a Alemanya, a Gaukönigshofen, una població de la zona de Baixa Francònia. Tampoc no saben que allà es deia Kleemann, amb dues enes o que va estar al camp de concentració de Dachau –23è bloc, barracot núm. 2– fins que va poder pagar la suma suficient per poder alliberar-se. Llavors va fugir a Londres i d'allà, cap a Amèrica, on després de l'atac a Pearl Harbor va ser cridat a files de l'exèrcit americà, amb el qual va tornar com a soldat a aquell infern que llavors havia estat la seva pàtria, de la qual va poder fugir per ben poc.

El LST 282 s'encara a la mar de fons. Els 267 homes de l'esquadró de la quarta divisió d'infanteria americana han d'arribar amb el vaixell fins a la platja d'Utah, una de les cinc zones aliades de desembarcament a Normandia. Kleeman és de la unitat de serveis civils (Civil Affairs Unit) i està encarregat del contacte amb la població. És l'interpret, ja que és l'únic que sap parlar alemany. Tot allò que la seva unitat necessita cap dins d'un camió: una tenda de campanya, una taula, quatre cadires plegables, dues màquines d'escriure de campanya i una caixa de cabals amb francs. Kleeman s'embolica en una manta i recita mentalment les instruccions per al desembarcament:

Saltar a l'aigua.

Caminar, no nedar.

Mantenir el cap, les espatlles i l'arma fora de l'aigua.

Mantenir-se tots junts, no separar-se.

Estar atents als vehicles amfibis que van darrere.

Pregar.

El seu equipament complet pesa més de 30 quilos: arma, munició, casc, màscara de gas, ponxo, uniforme, roba interior i calcetins de recanvi, armilla salvavides, cantimplora, mistos, pastilles per al mal de mar, raspallet de dents, crema i fulla d'afaitar, espill de mà, paper higiènic, un calfaplat, esprai antiinsectes, xiclets, xocolatines, preservatius per mantenir la boca de l'arma seca i un llibre de butxaca amb els cantonets de les pàgines doblegats: la novel·la bèl·lica d'Ernest Hemingway, *Adéu a les armes*.

“Això que diuen que la platja està tota tacada de sang és fals”, assegura el coronel Nornborne Gatling, el capità de la unitat de Kleeman, durant una conversació a la coberta. “Ningú no resultarà mort”. Kleeman murmura una pregària jueva, però.

Finalment, dimarts a la nit reben l'ordre de posar-se en marxa: l'oratge ha millorat, la invasió comença. Pels altaveus de coberta se sent el missatge del general Dwight Eisenhower, el comandant general de l'exèrcit americà. “Esteu a punt de dirigir-vos cap a la croada més gran de la història”, sona com un tro la seva veu sobre la coberta. “Les esperances i les pregàries dels pobles que anhelan la llibertat marxen amb vosaltres”.

El dia D va ser un dels desplegaments de força

“Fuck you, Krauts!”, sil·labejen els soldats, plens de despreocupada confiança. La majoria no són conscients de la crua realitat, però. Els consellers d'Eisenhower estan dividits: alguns volen esperar una mica més, però el general pren una decisió

A la dreta, un soldat amb l'equipament de 30 quilos de què parla Kleeman.

més gran de la història militar: 9 divisions aliades, 155.000 soldats i 16.000 avions.

en solitari, una decisió que podria ser fatal.

Al cel hi ha tot un eixam d'aviacions negres. Els avions de combat aliats sobrevolen els seus caps. Els homes criden d'emoció. Poc després, les bombes il·luminen l'horitzó amb explosions

silencioses i pàl·lides. La silueta de la costa es delinea amb la caiguda del Sol: davant d'ells s'estén una platja plana i immensa, envoltada per dunes i dos campanars. El fum comença a enlairar-se. Els primers soldats han aterrat.

El dia-D. El LST 282 solta l'àncora. Les ordres ressonen amb les primeres llums del matí: En peu! En peu! En peu! Des del vaixell baixen a l'aigua els esquifs per arribar a terra. Tot seguit també fan descendir plataformes aquàtiques per als tancs, camions i jeeps. Kleeman es carrega el seu equipatge a les espatlles i de seguida deixa enrere el LST 282. Cada vegada se senten més i més fort els bombardejos a terra i el soroll de l'artilleria, fins i tot els disparats d'armes menudes. El rebombori és ensordidor. Al voltant d'ells passen cada vegada més prop ràfegues de metralladora. "Missatges entrants" anomenaven els soldats entre bromes el foc enemic quan encara estaven als entrenaments. Ara ja no és pas una broma, sinó una realitat.

La marea està molt alta, l'escuma de mar i els vòmits esquitxen els homes. Kleeman té pànic en alçar-se. El seu cor bateja a tota velocitat, l'adrenalina corre per les seves venes. De sobte, trànsit en contra direcció: barques de salvament plenes de camarades amb el cos ple de bales que gemeguen de dolor tornen per a dirigir-se als vaixells-hospital. La mar arrossega cadàvers. Els primers de centenars que acompanyaran el camí de Kleeman durant l'odissea dels mesos vinents.

La resta és com un malson apocalíptic. El seu camió rellesca per l'onatge. De sobte, Kleeman es veu de nou amb l'aigua al coll. Pertot arreu xiulen bales i cada vegada més i més cadàvers passen pel seu costat. Tot ocorre ràpid i lentament al mateix temps. La platja: un espectacle sanguinolent, el moll tot ple de soldats moribunds enganxats en filferro d'arç. Les dunes ja estan quasi assegurades per unitats americanes. Darrere d'aquest escenari mortal, un paisatge idíl·lic de bardisses aromàtiques.

Kleeman va lluitar amb la seva unitat a Normandia, París, les Ardenes, Hürtgenwald, passant per Eifel i el sud d'Alemanya. Poc més tard del final de la guerra va arribar al seu poble natal, Gaukönigshofen. Allí va capturar personalment u dels nazis que l'havia enviat a Dachau. Werner Kleeman, de 94 anys, viu ara a Nova York.

Jan Fleischhauer

© *Der Spiegel*

Traducció de Núria Molines